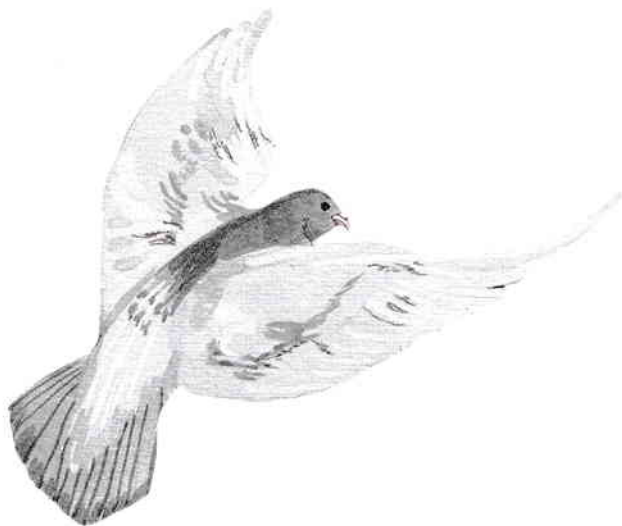

LBRIS | Ana Dragomir
We know
books

TIMPUL POSIBILITĂȚILOR

LITERAȚI

Ilustrații de Sidonia Călin

We know
books

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
<i>Capitolul 1</i> Stânca crescută din mare	18
<i>Capitolul 2</i> Prințesa din povești	33
<i>Capitolul 3</i> Povești pierdute și regăsite	42
<i>Capitolul 4</i> Unicul moștenitor	50
<i>Capitolul 5</i> Într-o noapte furtunoasă	59
<i>Capitolul 6</i> Simbolul copilăriei	65

<i>Capitolul 7</i> O carte ascunsă	68
<i>Capitolul 8</i> Pescărușii	82
<i>Capitolul 9</i> Vulturul	97
<i>Capitolul 10</i> Un străin periculos	103
<i>Capitolul 11</i> O legendă și un bănuț	109
<i>Capitolul 12</i> Acea vară	120
<i>Capitolul 13</i> Prima poveste	125

<i>Capitolul 14</i> Un semn	128
<i>Capitolul 15</i> Locul unde muzica răsună peste vale	134
<i>Capitolul 16</i> Scriitoarea	148
<i>Capitolul 17</i> Pasajul trecutului	153
<i>Capitolul 18</i> Câmpul de stele	160
<i>Capitolul 19</i> Curajul	173
<i>Capitolul 20</i> Floarea indestructibilă	184

<i>Capitolul 21</i> Imaginație	193
<i>Capitolul 22</i> Prezentul	205
<i>Capitolul 23</i> Tatăl pierdut	212
<i>Capitolul 24</i> Poveștile noastre	225
<i>Capitolul 25</i> Timpul posibilităților	230
<i>Epilog</i>	243
<i>Mulțumiri</i>	245

Capitolul I Stâncea crescută din mare

Fata privea în zare, iar părul de culoarea focului îi dansa în vânt. Valurile se spărgeau ritmic de stâncile înalte, măsurând clipele. În dreapta ei se afla un carnet legat cu șnur din flori violet. Îl luă, îl deschise și se uită îngândurată la paginile goale, îngălbenite de timp.

Globul mare auriu răsărea în depărtare, iar culorile sale mirifice se oglindeau în apa mării cea adâncă, neagră, fără fund.

În spatele ei se înălța un castel grandios, cu turnuri care se avântau până la cer, iar lângă el, o pădure întunecată cu copaci întortocheați și misterioși, fremătând de viață.

Era singură pe stânca crescută din mare, se simțea la capătul lumii. Și, într-un fel, chiar era la capătul lumii, căci evenimentele din trecut îi dăduseră o stare de cumplită nesiguranță, peste care nu știa cum să treacă. Tot ce cunoștea ea dispăruse.

LEBRIS

We know
books

Miranda închise carnetul și o lacrimă i se prelinse pe obrazul ca de porțelan.

Poveștile pe care le știm nu mai sunt. Au fost luate. Au fost arse.

Încet, fata cu părul de foc se ridică de pe stânca ruginie, care țâșnea ascuțită din mare, își puse carnetul gol în traista de piele și plonjă în apele adânci ale necunoscutului.

Apa era rece, iar șocul o făcu să respire sacadat, pieptul îi fremăta în ritm accelerat. Plaja de nisip alb era aproape, iar când Miranda ajunsese la mal, se întinse pe nisip și se afundă în el uitându-se sus, spre cer.

Era înnorat, ca de obicei. Norii întunecați străfulgerau din interior, de parcă stăteau să explodeze cu scânteii în orice clipă. Se mișcau frământându-se furioși dintr-o parte în alta, luând forme ciudate, nefirești.

Fata închise ochii și deodată imagini din trecut îi apărură în față: focul înălțându-se până la cer, înconjurat de fumul negru al paginilor arse, oameni tușind, cu plămâni sufocați. Bărbatul acela, mesagerul regelui, îmbrăcat în haine cu fireturi de aur, citind decretul nemilos cu voce egală și ochi goi, care nu trădau nicio emoție. Mătușa ei, în lacrimi la vederea

cărților sale care acum se prefăceau în scrum.

Un nou început, rostise mesagerul.

Dar cum să existe un alt început dacă nu știi ce a fost? Cum să începi ceva fără istorie, fără idei, fără o moștenire, fără nimic? Cum e posibil să o iei de la început, când de fapt începutul este acum, în prezent, iar prezentul este continuarea a ceva ce a fost? Când sunt lucruri care vor urma?

Deodată, o picătură mare se prelinse pe fața Mirandei, făcând-o să tresară și să revină la realitate. Era pe plajă și începea să plouă, trebuia să se întoarcă acasă. Se ridică de pe nisipul odihnitor, își puse traista de piele și o luă la fugă — pașii ei, urme trecătoare în nisip, înecate de ploaie. Tunetul furtunii nu o speria, îi dădea energie, vigoare. Era un curent electricizant de imaginație, care putea să o distragă măcar puțin de la realitatea cruntă, de la viața pe care o ducea.

*

În fața ei se vedea sătucul cu acoperișuri de lemn prăpădite și căsuțe înșirate neregulate. În centru era casa Mirandei, sau mai bine zis fosta ei casă, căci obiectele prețioase care

o făceau să se simtă cu adevărat „acasă“ erau acum pierdute.

Biblioteca se ridica în mijlocul piațetei, mare și impunătoare. Cândva loc de întâlnire al sătenilor, unde poveștile prindeau viață și zburau de pe paginile marcate de timp, acum ea era pustie și abandonată. Înconjurată de ceață, Miranda înaintă spre clădirea dărăpănată de piatră. Deschise ușa grea din lemn, care scârțâi, și se uită în jurul ei, la oamenii care treceau grăbiți prin piață, alergând cu treburi, adăpostindu-se de ploaie. Când treceau pe lângă bibliotecă, lăsau privirile în jos.

Fata trecu pragul și închise ușa în urma ei.

Rafturile din lemn erau goale, toate cărțile fuseseră arse cu câteva luni în urmă. Era o senzație bizară, Mirandei i se făcea pielea de găină de fiecare dată când vedea acele rafturi însingurate și pline de praf. În centrul bibliotecii se afla o scară mare, în spirală. Miranda urcă și ajunse la etaj, de unde vedea ansamblul negru și trist. Etajul cu ferestre mari, odinioară bogat decorat cu ilustrații cu personaje din povești, cu regi și regine, era acum pustiu, iar imaginile, șterse. Unele geamuri erau sparte din noaptea atacului.

Afară, furtuna se dezlănțuia, tuna și fulgera, iar valurile atingeau înălțimi amețitoare.

— Miranda, tu ești?

O voce de femeie se auzi din spate și o doamnă fermecătoare, cu părul de culoarea căpșunii, se apropie de ea. Fața femeii, odinioară tânără și frumoasă, era acum obosită, iar ochii verzi de smarald, ca ai nepoatei sale, erau îngreunați de cearcăne. Purta o rochie lungă și roșie, cu fire aurii, brodată cu stele și sori. Corsetul îi era strâns în jurul mijlocului, iar părul, împletit într-o parte.

— Da, mătușă, eu sunt.

Mătușa se apropie și o strânse în brațe pe Miranda, șoptindu-i cu voce tremurândă:

— Ai fost pe stânca aceea, nu-i așa? Unde este carnetul?

Miranda scoase carnetul din traistă și i-l dădu.

— E periculos, știi bine. Dacă te vede cineva cu carnetul, scriind...

— Nu am scris nimic. Nu aș ști oricum ce să scriu...

Mătușa se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre turnul de cristal care trona în cen-

trul bibliotecii. Acolo, ascunse carnetul într-un sertar al biroului ei și privi în zare.

— Am strâns ultimele lucruri, zise ea cu un suspin. În noaptea asta plecăm.

Biblioteca avea să se închidă în curând, după cum anunțase regele în noaptea aceea teribilă. Scumpa casă a mătușii avea să fie preluată de altcineva; așa spunea legea. Chiar și așa, Miranda știa că nu acesta e motivul plecării lor.

— Unde o să mergem? întrebă fata.

Îi pusese întrebarea de multe ori, dar mătușa ei nu îi răspunsese niciodată.

— Este mai bine să nu știi unde mergem, în caz că suntem prinse.

Mătușa se întoarse spre fată, cu chipul cuprins de panică.

— Este foarte important să mă asculți. E periculos ce vom face. Miranda, e foarte important să fii atentă.

— Dar... ce se întâmplă, Linna? întrebă fata în șoaptă.

— Plecăm de-aici, zise ea hotărât.

— Dar...

— Ți-am făcut bagajul, mic și ușor. Avem drum lung de străbătut.

Mătușa se ridică și coborî la parter, lăsând-o singură pe Miranda.

*

Linna, cum era alintată Lilianna, era... de fapt, fusese bibliotecara orașului și scria cu succes cărți pentru copii. Dintotdeauna fusese misterioasă, o făptură minunată a cărților, a literaturii, o ființă care trăia din povești, o creatoare. Când toată viața îi fusese confiscată, când tot ce cunoscuse dispăruse, ea supraviețuise și continuase să scrie și avusese grijă de fată. Fiindcă știa că această copilă era cheia, șansa ei de a merge mai departe și de a se salva.

*

Miranda intră în camera ei, acum pustie ca și biblioteca. Pe pat se afla micul bagaj pregătit de Linna. În această noapte trebuiau să plece și să lase totul în urmă. Miranda se uită în traista ponosită. Înăuntru se aflau împachetate câteva gustări și câteva rochii ușoare, fără corset, iar între ele fusese așezat cu grijă un desen cu părinții ei, făcut de un mare pictor. Se uită atentă la fețele lor. Mama era frumoasă, avea o frumusețe ireală, ca din povești, dar chipul

Îi era trist și abătut. Miranda se întrebase de multe ori de ce. De ce era tristă? Se trezea adesea gândindu-se la părinții ei, care plecaseră pe mare spre Lumea Nouă când ea era mică și care nu se mai întorseseră. Linna îi spusese că asemenea tragedii de navigație se întâmplau adesea, multe corăbii nu erau bine pregătite pentru drumuri așa de lungi sau bolile se răspândeau cu repeziciune la bord și, când asta se întâmpla, nu mai aveai ce să faci. Deveneai mâncare pentru pești.

Afară se întuneca, se apropia ceasul plecării. Miranda o auzi pe Linna fredonând un cântec de leagăn, cum făcea când era neliniștită. Un ciocănit ușor în ușă și capul mătușii ei apăru în deschizătură.

— Încearcă să te odihnești puțin, pe drum va fi greu să adormi, spuse ea.

Miranda încuviință, puse jos traista ușoară și se întinse pe micul pat din lemn. Scârțâitul ușii o anunță că Linna ieșise din cameră. Fata duse mâna la gât, unde se odihnea colierul cu piatră violet care fusese al mamei ei; de câte ori era tristă sau îngrijorată, simțea că atingerea pietrei o liniștește, era ca o legătură nevăzută cu mama pierdută. Ochii

i se închiseră ușor, respirația îi deveni adiere și adormi.

Un foc mare până la cer. Țipete. Plânsetul mătușii. Fața ei, plină de cenușă. Corsetul o strânge, nu poate să respire. Pagini arse. Povești nespuse. Carnetul din mâna ei, smuls cu brutalitate. Pietre aruncate în geamuri. Biblioteca distrusă.

Miranda se trezi. Afară era întuneric. Transpirația i se prelingea pe față, mâinile îi tremurau în timp ce retrăia momentul. Ploaia încă îi bătea în geam. Se uită în sus, la tavanul auster din lemn. De ce a trebuit să facă asta? Acest decret, de ce a fost emis? Regele, regele... de ce?

Linna intră în cameră ținând în mână un sfeșnic cu lumânări aprinse. O pelerină îi acoperea trupul suplu, învăluind-o în umbre.

— A sosit timpul.

Încet, pe tăcute, Miranda se ridică din pat, își luă bagajul în spate și se apropie de mătușa ei. O apucă pe Linna de mână cu mișcare nesigură, strângând-o cât de tare putea, nu avea să-i dea drumul. Ușa se închise în urma lor cu scârțâitul obișnuit și fata se gândi cât de ușor e să-ți lași așa viața în urmă. Închizând o ușă,